

llegeixo la Paraula

Jn 1, 29-34

En aquell temps, Joan veié que Jesús venia cap a ell, i exclamà: «Mireu l'anyell de Déu, el qui treu el pecat del món! És aquell de qui vaig dir: 'Després de mi ve un home que em precedeix, perquè, abans que jo, ell ja existia'. Jo no el coneixia; però, si vaig venir a batejar amb aigua, va ser perquè Ell es manifestés a Israel».

Joan testimonià encara: «He vist que l'Esperit baixava del cel com un colom i es posava damunt d'Ell. Jo no el coneixia, però el qui m'envià a batejar amb aigua em va dir: 'Aquell damunt el qual veuràs que l'Esperit baixa i es posa, és el qui bateja amb l'Esperit Sant'. Jo ho he vist i dono testimoni que aquest és el Fill de Déu».

medito la Paraula

Mireu l'anyell de Déu, el qui treu el pecat del món!

Avui hem sentit Joan que, en veure Jesús, diu: «Mireu l'anyell de Déu, el qui treu el pecat del món» (Jn 1,29). Què deurien pensar tota aquella gent? I, què entens tu que m'estàs llegint? A la celebració de l'Eucaristia tots diem: «Anyell de Déu que llevu el pecat del món, tingueu pietat de nosaltres / doneu-nos la pau». I el celebrant invita els fidels a la Comunió tot dient: «Mireu l'anyell de Déu, mireu el qui lleva el pecat del món...».

L'anyell és l'animal que els israelites sacrifiquen per recordar la pasqua, l'alliberament de l'esclavitud d'Egipte. El sopar pasqual consisteix a menjar un anyell. I encara els Apòstols i els pares de l'Església diuen que l'anyell és signe de puresa, simplicitat, bondat, mansuetud, innocència... i Crist és la Puresa, la Simplicitat, la Bondat, la Mansuetud, la Innocència.

Visc la meva quotidianitat com un anyell de Déu?

Crist és l'anyell que lleva el pecat del món, que s'ha sacrificat per donar-nos la VIDA. Llitem per viure sempre amb desig de plenitud i de felicitat. Llitem contra el pecat, és a dir, contra el consumisme, el conformisme i la insolidaritat. La bellesa de les persones que són capaces de fer ús de la seva llibertat per a aprendre a estimar i, fer-ho fins a l'extrem de donar-ho tot pels altres, és tan gran que cap tresor se li pot comparar.

prego amb la Paraula

Donar-ho tot Rabindranath Tagore

Anava pidolant de porta en porta
quan la teva carrossa d'or aparegué en la llunyania,
com un somni magnífic.
I jo em preguntava meravellat
qui devia ser aquell rei de reis.
Les meves esperances van volar fins al cel
i vaig pensar que els dies magres se m'havien acabat
Em vaig quedar esperant almoines espontànies,
tresors vessats al meu davant.
La carrossa es deturà al meu costat mateix,
Vàreu mirar-me i baixàreu somrient.
Vaig sentir que la felicitat de la meva vida m'havia arribat.
Tot d'un plegat, però vàreu allargar-me la mà
tot dient:
"Pots donar-me alguna cosa ?"
Ah! quina ocurrència la de vostra reialesa !
Demana-li vos al captaire !
Estava confús i no sabia què fer ...
Vaig treure a poc a poc el meu sarró un granet de blat
i us el vaig donar ...
Quin esglai vaig tenir al vespre quan, buidant el sac a terra, trobo un
granet d'or entremig
de la misèria del pilot.
Quant amargament he plorat
de no haver tingut cor per a donar-vos-ho tot !

altres paraules m'hi ajuden

Jesús va fer silenci

Encara no entenc com va arribar a passar, si fou real o un somni. Només recordo que de sobte em vaig trobar en aquell immens saló amb una paret plena de targeters, com els que tenen les grans biblioteques. Els fitxers semblaven interminables.

En apropar-me, em va cridar l'atenció un calaix titulat: "Noies que m'han agradat". El vaig obrir i vaig començar a passar les fitxes. Vaig haver-me de detenir per la impressió, havia reconegut el nom de cada una d'elles. Es tractava de les noies que a MI m'havien agradat!

En la resta de fitxers estaven escrites les accions de cada moment de la meua vida, petits i grans detalls, moments que la meua memòria havia ja oblidat. Alguns em varen portar alegria i d'altres, ans contrari, un sentiment de vergonya i culpa.

L'arxiu "Amics" estava al costat d'"Amics que vaig traïr" i "Amics que vaig abandonar quan més em necessitaven". Els títols anaven d'allò mundà a quelcom ridícul: "Llibres que he llegit", "Mentires que he dit", "Consol que he donat", "Acudits que vaig explicar"; altres títols eren: "Assumptes pels que m'he barallat amb els meus germans", "Coses fetes quan estava molest", "Vídeos que he vist"...

Cada targeta confirmava la veritat i portava la meua signatura. Quan vaig arribar l'arxiu "Pensaments luxuriosos", una esgarrifança va recórrer el meu cos. Només vaig obrir el calaix uns centímetres. M'avergonyiria conèixer la seva mida. Vaig treure una fletxa a l'atzar i vaig commoure'm amb el seu contingut.

Un pensament dominava la meua ment: Mai ningú ha de veure aquestes targes. ¡Haig de destruir aquest saló! Però vaig descobrir que no podia ni tan sols treure els calaixos. Vaig desesperar-me i tractar de tirar amb més força, però fou inútil.

En això, el títol d'un calaix va fer minvar la meua desesperació: "Persones amb les que he compartit l'Evangeli". En obrir-lo vaig trobar-me amb menys de 10 targes. Vaig caure al terra plorant amargament de vergonya.

I mentre netejava les meves llàgrimes, el vaig veure. Oh no! Per favor no! Qualsevol persona menys Jesús! Impotent vaig veure com Jesús obria els calaixos i llegia cada una de les meves fitxes. Intuïtivament s'apropà als pitjors arxius. Amb la tristor als seus ulls, buscà la meua mirada, i jo, portant-me les mans a la cara vaig començar a plorar de nou.

Va poder dir moltes coses, però Ell no va dir ni una paraula. Allà estava, al meu costat, en silenci.

Fou el dia en que Jesús guardà silenci... i plorà amb mi. Va tornar als arxivadors i, des d'un costat del saló, va començar a obrir-los, un per un, i en cada targeta signava el seu nom damunt el meu. Em va mirar amb tendresa als ulls i em va dir:

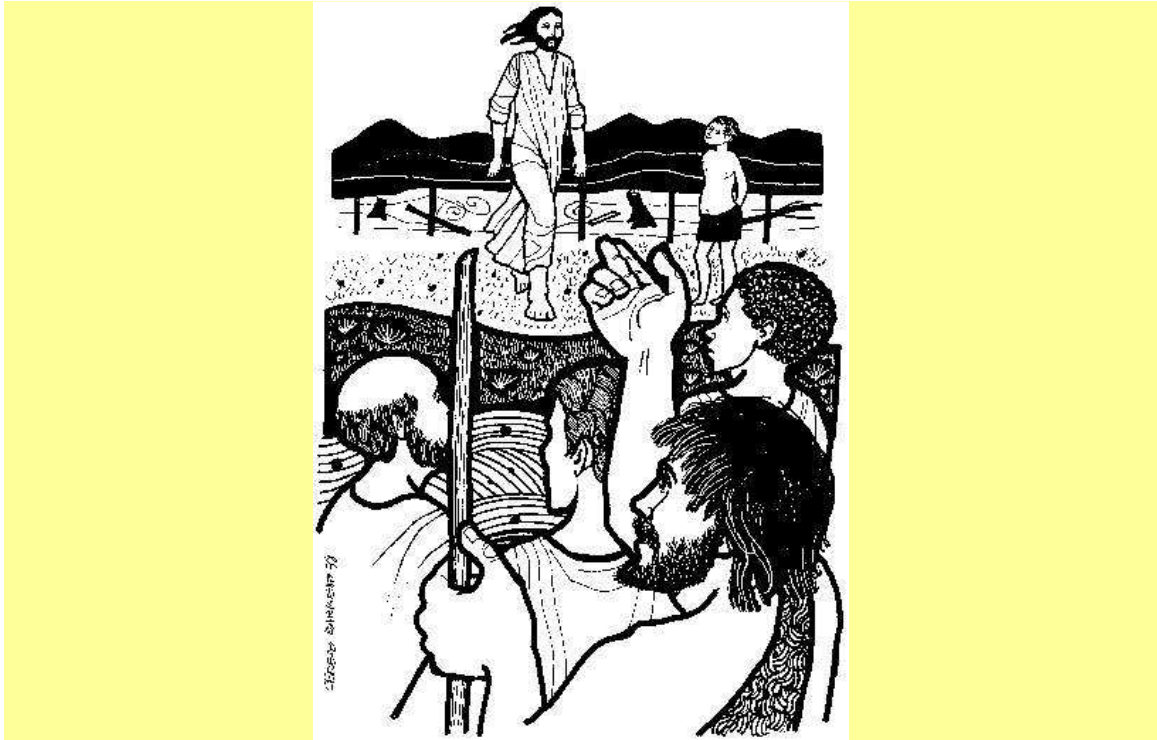
"He acabat, jo carrego amb la teua vergonya i culpa". Vàrem sortir junts del saló, que resta obert perquè encara falten més targes que escriure.

Encara no se si fou un somni, una visió, o una realitat... Del que sí estic convençut és que la propera vegada que Jesús torni a aquest saló trobarà més fitxes de les que alegrar-se, menys temps perdut i menys fitxes vergonyoses.

(Extret de: poraccioncatolica.com.ar)

la imatge

www.webdepastoral.salesians.info

viure
afons

Podeu consultar:

pregaria.cat